

Arrest

nr. 146 412 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen A.M. en A.K. en hun advocaat B. SOENEN, gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen K.M. en L.M., en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake A.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Russisch staatsburger bent van Tsjetsjeense afkomst met propiska in Tsjetsjenië.

Op zeer jonge leeftijd keerde u uit Oezbekistan terug naar uw thuisland, Tsjetsjenië.

Na uw legerdienst in de jaren zeventig vestigde u zich samen met uw ouders in de regio Stavropol tot u in 1980 opnieuw naar Tsjetsjenië verhuisde.

Vijf jaar later liet u zich registreren in Volgograd, maar u bleef op en af reizen tussen deze stad en Grozny.

Tijdens de eerste oorlog verbleef u een half jaar bij uw ouders in Tsjetsjenië.

Na uw terugkeer uit het oorlogsgebied werd u in Volgograd verschillende keren opgepakt en verweten dat u zou meegevochten hebben. Ook de burgerbevolking werd wantrouwer ten aanzien van Tsjetsjenen.

Zo werd op 13 februari 1996 uw woning in brand gestoken; al uw documenten gingen in vlammen op. Omwille van deze problemen keerde u in 1999 samen met uw gezin definitief terug naar Grozny.

Aan het begin van de tweede oorlog bracht u uw gezin naar Ingoesjetië waar ze bleven tot het najaar van 2000.

Op 27 november 2001 werd uw zoon uit uw eerste huwelijk opgepakt, mishandeld en beschuldigd van meervoudige moord, gewapende overvallen, wapenhandel en drugsbezit. Enkele maanden later werd hij veroordeeld tot zes maanden celstraf wegens drugsbezit.

Toen u de onschuld van uw zoon probeerde te bewijzen, werd u bedreigd door Tsjetsjeense militairen. In het voorjaar van 2002 pakten ze u op, mishandelden u en raadden u aan uw juridische strijd te staken.

Rond deze periode werd uw zoon overgebracht naar Chernokozovo en van daaruit naar Rostov. Zijn rechtszaak was opgesplitst in twee afzonderlijke zaken zodat hij zeker niet vrijgesproken zou worden. Tijdens de processen werd de nadruk gelegd op de schuldbekentenis die uw zoon, weliswaar onder druk, had ondertekend en werd geen rekening gehouden met de eisen van uw advocaten.

Uiteindelijk werd hij veroordeeld tot tweeëntwintig jaar gevangenisstraf.

De beroepen bij het hooggerechtshof in Moskou mochten niet baten.

Daarop diende u klacht in bij het Hof van Straatsburg, maar u hebt er nooit iets van vernomen. Sindsdien verblijft uw zoon in de gevangenis van Alexandriskoye.

In april 2003 keerde u terug naar Tsjetsjenië en vernam u dat Kadyrovtsi uw huis doorzochten en vroegen naar uw verblijfplaats.

Sindsdien wisselden u en uw gezin telkens van onderduikadres.

Omdat u niet langer in angst wilde leven, verliet u Tsjetsjenië op 1 augustus 2005.

U kwam in België aan op 12 september 2005 en vroeg er de volgende dag het statuut van vluchteling aan.

Op 08/05/2006 werd een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor u genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven voornamelijk omwille van het feit dat u de door u verklaarde problemen met betrekking tot uw zoon niet met documenten kon staven.

U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 18/01/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming voor u nam.

Het cassatieberoep dat u bij de Raad van State indiende, werd op 28/01/2009 verworpen.

Uw echtgenote, Karimova Aset (ov 6.064.594), reisde u in 2006 achterna met jullie dochters. Ook zij diende op 27/03/2007 een asielaanvraag in België in.

Zij haalde dezelfde asielmotieven als u aan en gaf aan dat zij ook na uw vertrek nog werd lastiggevallen. Daarnaast stelde zij ook te zijn opgepakt omwille van haar broer die voordien een veldcommandant bij de rebellen was geweest.

Op 30/08/2007 werd ook voor haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van haar asielmotieven.

Deze beslissing werd op 18/01/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Het cassatieberoep dat zij indiende, werd op 28/01/2009 verworpen.

Op 11/07/2014 diende u samen met uw echtgenote een nieuwe asielaanvraag in.

Uw 2 dochters, K.M. (ov 7.914.146) en L.M. (ov 7.914.150), dienden een eerste asielaanvraag in.

U bleef bij dezelfde asielmotieven, maar stelde dat er ook een bloedwraak tegen u was omwille van het feit dat uw zoon betrokken was bij de moord op een vrouw.

Ter ondersteuning van deze nieuwe asielaanvraag legde volgende documenten neer: een enveloppe, een convocatie, een brief van een vriend, het vonnis van uw zoon, een getuigenis, cassatieklacht van advocaat, een getuigenis, een beroepsschrift inzake de veroordeling van uw zoon, een lijst met procedurefouten tijdens de processen van uw zoon, een brief aan het Europees Hof, een beroepsschrift inzake de veroordeling van uw zoon, een protocol van de rechtszitting in het proces van uw zoon, een enveloppe, internetartikels, een cd –rom en ontvangstbewijzen van brieven. Op basis van deze nieuwe documenten werden de asielaanvragen van u en van uw gezinsleden op 28/08/2014 in overweging genomen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in

Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw zoon en omwille van uw schoonbroer.

Echter werden vaststellingen gedaan die deze vervolgingsvrees ongegrond maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvragen van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Zo slaagde u er niet in enig bewijsstuk neer te leggen inzake de veroordeling van uw zoon wat niettemin centraal stond in uw relaas.

De problemen omwille van uw schoonbroer werden evenmin geloofwaardig geacht gezien de tegenstrijdigheden die bij uw vrouw werden vastgesteld en een gedrag dat niet in overeenstemming kon worden gebracht met de door jullie verklaarde vervolgingsvrees.

Deze beslissingen en beoordelingen werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Ook de cassatieberoepen hiertegen werden verworpen.

Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er tijdens jullie huidige asielaanvragen nieuwe elementen aanwezig zijn die hier een ander licht op kunnen werpen.

Tijdens jullie huidige asielaanvraag haalden u en uw vrouw aan dat jullie nog steeds problemen omwille van uw zoon kunnen kennen, jullie vervolgingsproblemen omwille van haar broer kunnen kennen, er een bloedwraak tegen u is uitgesproken, u vervolgingsproblemen zou kunnen hebben omdat u tot 2000 de rebellen hebt geholpen en er een convocatie voor u is aangekomen.

Aan de hand van de neergelegde documenten (waaronder vonnissen en cassatieberoepen) slaagde u erin het proces en de veroordeling van uw zoon aannemelijk te maken.

Echter zijn er geen afdoende elementen die wijzen op een actuele vervolgingsvrees omwille van deze veroordeling.

Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw zoon reeds in 2002 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 jaar.

Omwille van een klacht bij het parket betreffende de slechte behandeling van uw zoon tijdens zijn ondervragingen, werd u in de lente van 2002 opgepakt en 3 dagen vastgehouden. U werd er mishandeld en men maakte duidelijk dat u geen klachten meer mocht indienen. Uw zoon was toen nog niet veroordeeld (CGVS p.4).

Ondanks het feit dat u nadien nog verschillende schriftelijke klachten naar verscheidene instanties (zie ontvangstbewijzen die, voor zover deze een datum bevatten, allen van nadien dateren) verstuurde, werd u nadien niet meer opgepakt en bleef u tot 2005 in Tsjetsjenië wonen (CGVS p.16).

Tijdens uw vorige asielaanvraag gaf u wel aan dat Kadyrovtsi na uw aanhouding nog naar uw huis waren gekomen waardoor u besloot vanaf april 2003 onder te duiken omdat er 'een ware klopjacht naar u aan de gang was' (DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005).

Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u zich sinds de aanhouding van uw zoon niet meer veilig voelde en u gezocht werd toen u gevraagd werd sinds wanneer u ondergedoken leefde.

U gaf wel aan dat u soms naar huis ging en toen voor 10 dagen of langer thuisbleef. U sloot evenmin uit dat u ook na het beroep in Moskou (april 2003; DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005) nog periodes langer dan een week thuis hebt verbleven (CGVS p.4).

Ook uw vrouw gaf aan dat jullie sinds de aanhouding van uw zoon ondergedoken leefden en dat jullie reeds ondergedoken leefden toen u in de lente van 2002 werd opgepakt (CGVS vrouw p.2-3).

Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde ze dat u sinds 2002 niet meer 'stabiel' thuis woonde, omdat er navraag naar u werd gedaan nadat ze reeds uw aanhouding ter sprake had gebracht (DVZ verklaringen vrouw 11/04/2007).

Bijgevolg komt het dan ook bevreemdend over dat u tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde pas sinds april 2003 ondergedoken te leven omdat kadyrovtsi naar u vroegen, terwijl uit de recentste verklaringen blijkt dat u reeds vroeger werd gezocht, er reeds vroeger navraag naar u werd gedaan, maar niet uitsloot ook na april 2003 (uitspraak in beroep in Moskou) langer dan een week op uw propiska adres te hebben verbleven.

Uw bewering als zou u in 2003-2004 nog meerdere malen door de MVD (weliswaar om andere redenen) zijn aangesproken brengt uw verklaring uit vorige asielaanvraag als zou er een ware klopjacht naar u zijn geweest verder in het gedrang daar u ook nadien nog lange tijd in Tsjetsjenië verbleef ondanks het feit zij u klaarblijkelijk konden terugvinden (CGVS p.10).

Bovendien maakte u van dergelijke bezoeken van Kadyrovtsi (of andere overheidsinstanties) tijdens uw huidige asielaanvraag geen enkele melding hoewel expliciet gevraagd werd welke vrees u sinds de veroordeling van uw zoon nog heeft en wat zij nog van u zouden willen (CGVS p.18).

Toen u werd gevraagd waarom u tot 2005 wachtte met het verlaten van uw regio gaf u ontwijkende en vage antwoorden.

U stelde dat u ooit moest vertrekken, u een gevoel had dat ze dichtbij kwamen om uiteindelijk te stellen dat het financiële overwegingen en de verzorging van uw ouders was die maakten dat u nog lange tijd na uw enige arrestatie en de veroordeling van uw zoon in Tsjetsjenië hebt verbleven (CGVS p.20).

Betreffende de verzorging van uw ouders kunnen vragen worden gesteld hoe u actief voor hun verzorging kon instaan indien u daadwerkelijk ondergedoken leefde omdat de autoriteiten naar u op zoek waren of zoals u het tijdens een vorige asielaanvraag beschreef 'een ware klopjacht op u deden'. Uw gevoel dat ze dichterbij kwamen zonder dit te kunnen concretiseren (CGVS p.20) of uw financiële overwegingen komen ook evenmin overtuigend over in het licht van uw verklaringen als zouden de autoriteiten jarenlang navraag naar u hebben gedaan en een ware klopjacht op u hebben gevoerd.

De vage en weinig eenduidige verklaringen aangaande de periode waarin u onderdook, de periode waarin navraag naar u werd gedaan en de redenen waarom u niettemin tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven, kunnen dan ook niet overtuigen.

Voorts slaagde u er niet in enige indicatie te geven waarom u na al die jaren nog door de autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van de veroordeling van uw zoon of uw klachten waarop nooit reactie is gekomen en reeds van 2002-2003 dateren.

U gaf (wederom) vage en zeer algemene verklaringen in de trant dat ze nog veel zaken over uw zoon kunnen verzinnen of dat uw zoon u zaken over de RUBOP (Russische politiedienst) heeft verteld toen u hem in de gevangenis bezocht en ze kunnen denken dat u die informatie aan de rebellen zou doorspelen.

Echter stelde u terzelfdertijd dat uw zoon u amper iets had verteld, maar dat de autoriteiten van alles kunnen verzinnen (CGVS p.16).

Bovendien maakte u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van wat weinig overtuigend overkomt.

U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw zoon zou worden gevisieerd in Tsjetsjenië gezien u ook na uw enige arrestatie in 2002 klachten bleef sturen, gezien de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin u onderdook en er navraag naar u werd gedaan, gezien u tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven en gezien u geen overtuigende verklaringen kon geven waarom de autoriteiten u na al die jaren nog omwille van de veroordeling van uw zoon en uw klachten zouden viseren.

Dat u tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van uw zoon en u onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag (uw eerste asielaanvraag was reeds in 2009 definitief afgesloten) stroken evenmin met een daadwerkelijke actuele vrees voor vervolging omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u indiende. Uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw grootste vrees verband houdt met de brief die u recent ontving (waarin gewag wordt gemaakt van een bloedwraak tegen u) en de oproepingsbrief van 2013 die u in verband bracht met de hulp die u uw schoonbroer heeft geleverd, bevestigt verder dat er geen actuele vervolgingsvrees bij u kan worden vastgesteld omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u hiertegen indiende (DVZ verklaringen punt 15, 25/07/2014).

Uw verklaring voor de lange periode tussen uw beide asielaanvragen, namelijk dat u intussen een regularisatieprocedure had lopen, is weinig relevant gezien het volledig andere karakter van dergelijke procedure dewelke geen uitstaans heeft met een vervolgingsvrees (CGVS p.13).

U gaf voorts aan dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van een lijst die u voor uw schoonbroer in 2000 diende te vernietigen en ook uw echtgenote verklaarde vervolgingsproblemen omwille van hem te hebben gekregen.

Betreffende de lijst die u diende te vernietigen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw eerste asielaanvraag wat de geloofwaardigheid van dit element dan reeds in grote mate ondermijnt.

Uw bewering dat u niet alles kon vertellen en dat u angst had hierover te vertellen is niet afdoende (CGVS p.11).

U kreeg tijdens uw eerste aanvraag de ruimte al uw asielmotieven uiteen te zetten en van u kan eveneens verwacht worden vertrouwen te hebben in de asielprocedures indien u een vervolgingsvrees koesterde. Indien u daadwerkelijk hierdoor problemen zou hebben gekend, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat u dergelijk belangwekkend element tijdens uw eerste asielaanvraag zou achterhouden.

Daarnaast legde u zeer vage verklaringen af wat de lijst precies inhield.

U gaf aan dat het een lijst met namen was die officieel als politieagent onder het regime van Mashkadov waren tewerkgesteld (CGVS p.9).

Gevraagd naar enige namen kon u geen enkele geven.

Voorts kon u niet zeggen door wie van de rebellen u over de lijst werd aangesproken nadat u ze had vernietigd.

Toen geopperd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel zijn naam kon zeggen, gaf u aan dat het M.Y. betrof.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u echter een zekere K. aan (DVZ verklaringen 15, 25/07/2014).

Hiermee geconfronteerd erkende u dat het inderdaad hem betrof en hij in de plaats was gekomen. Dergelijke incoherentie en volatilité in uw verklaringen komen niet geloofwaardig over, te meer u slechts 1 keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken (CGVS p. 14-15, 10).

Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht dat u dergelijke lijst ooit zou hebben gehad, laat staan dat u hierdoor problemen hebt gekend.

U en uw vrouw gaven ook aan dat zij omwille van haar broer problemen met de autoriteiten kreeg. Vooreerst werden deze elementen reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aangehaald en beoordeeld en brengen jullie geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht op de beoordeling die toen werd gemaakt, kunnen werpen.

Bovendien legden jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af over haar ondervragingen/vasthoudingen in verband met haar broer.

U kon niet zeggen hoeveel keer zij werd ondervraagd of in welk jaar deze feiten zich afspeelden.

U stelde dat u haar wel nog had gezien nadat ze eens was opgeroepen op het politiekantoor of de procuratura en daar werd ondervraagd.

U gaf eveneens aan dat ook haar broer, Kh., 1 keer werd aangehouden, al kon u niet zeggen in welk jaar dit was. U gaf daarna mee dat hij misschien ook een tweede keer werd aangehouden al wist u dit niet zeker (CGVS p.21-22).

Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen, te meer ze incoherent zijn met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent.

Uw vrouw gaf aan dat zij één keer omwille van haar broer een hele dag werd ondervraagd en plaatste dit in 2005. Zij gaf echter aan dat zij u na die ondervraging niet meer heeft teruggezien (CGVS vrouw p.2-5).

Geconfronteerd met haar verklaring dat u haar na haar ondervraging niet meer hebt teruggezien, stelde u enkel dat zij zaken door elkaar haalt wellicht omdat zij vele malen werd opgeroepen (CGVS p.21).

Gezien zij slechts 1 keer werd opgeroepen en ondervraagd, gaat dergelijke uitleg niet op.

Betreffende de aanhoudingen van haar broer Kh. stelde zij dat hij 3 keer werd aangehouden wat evenmin met uw verklaringen hieromtrent overeenkomt (CGVS vrouw p.2, 4).

Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook niet aannemelijk is dat uw vrouw omwille van haar familie problemen heeft gekend, laat staan dat deze anno 2014 nog actueel zouden zijn.

U stelde ook een vrees te koesteren vanwege de autoriteiten omwille van uw hulp aan de rebellen (zijnde het verlenen van hulp aan gewonden en het leveren van voedsel en medicatie tot 2000).

U gaf aan hierover nooit te zijn ondervraagd door de autoriteiten omdat zij hier niet van af wisten, maar dat u nu wel kan worden ondervraagd omdat zij informanten hebben.

Gevraagd naar enige indicaties dat u hiervoor gezocht wordt, stelde u deze niet te hebben (CGVS p.17).

Dergelijke blote beweringen en vage vermoedens op basis van zaken die zich 14 jaar terug afspeelden

en waarvan u zelfs niet weet of de autoriteiten ervan op de hoogte zijn, kunnen dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

De door u verklaarde vervolgingsvrees omwille van een bloedwraak komt evenmin geloofwaardig over. U gaf aan dat de familie van de vermoorde vrouw waar uw zoon bij betrokken was een bloedwraak tegen u heeft uitgeroepen.

Echter werd uw zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord, als medeplichtige, samen met 3 anderen veroordeeld.

Bijgevolg kan moeilijk worden aangenomen dat de familie pas in 2014 een bloedwraak tegen u zou hebben uitroepen indien zij u daadwerkelijk verantwoordelijk achten.

Gevraagd waarom de familie pas, voor zover u weet, in 2014 een bloedwraak uitriep, stelde u vaagweg dat zij misschien twijfels hadden gehad. Wat hen na al die jaren toch overtuigde, kon u evenwel niet zeggen.

Dat u zelfs de familienaam van deze vrouw niet kon zeggen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd, kan evenmin worden aangenomen indien zij daadwerkelijk een bloedwraak tegen u uitriepen (CGVS p. 5-7).

Dergelijk gebrek aan logica en verregaande onwetendheid maken het dan ook niet aannemelijk dat er effectief door haar familie een bloedwraak tegen u werd uitgesproken.

Ten slotte gaf u nog aan dat er een convocatie voor u was aangekomen waaruit zou blijken dat u officieel wordt opgespoord.

De enige informatie die u met betrekking tot dit document kon geven is dat u in het kader van een zaak door de rechtbank werd opgeroepen.

In het kader van wiens zaak kon u echter niet zeggen.

Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat u in de zaak M.S. moest verschijnen, hoewel dit duidelijk op de convocatie staat vermeld, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees omwille van deze convocatie.

Inspanningen om meer informatie over deze zaak te bekomen, hebt u evenmin gedaan ondanks het feit dat u nog contacten in Tsjetsjenië heeft (oa de persoon die de brief over de bloedwraak zou hebben geschreven) (CGVS p.14).

Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van deze convocatie een vrees koestert.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling zijn te verkrijgen waardoor er sowieso amper bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in gevalle deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen in twijfel te trekken.

De nieuwsfragmenten op de cd-rom, de krantenartikels (van internet), de vonnissen betreffende uw zoon, de getuigenis aan de rechtbank van Ishayev, de cassatieklacht opgesteld door advocaat, de lijst met procedurefouten, het protocol van de rechtszitting en de verklaring van G. geven aan dat uw zoon voor zware feiten tot een gevangenisstraf van 22 jaar werd veroordeeld en er geen beroep meer mogelijk is tegen deze uitspraak.

Voorts tonen zij aan dat u bepaalde twijfels heeft betreffende de wettelijkheid van bepaalde procedures die werden gevolgd.

Betreffende de getuigenbrieven dient te worden gesteld dat dit enkel getuigenbrieven betreffen die op zichzelf niet kunnen aantonen dat uw zoon een oneerlijk proces heeft gekregen, laat staan dat u enige vervolging omwille van hem heeft gehad.

Het feit dat geen enkele instantie (het Europees Hof voor de Rechten van de mens inclusief) op uw klachten heeft gereageerd, is dan ook een negatieve indicatie naar uw overtuiging dat uw zoon het slachtoffer is van valse beschuldigingen en er tal van essentiële procedurefouten tijdens het proces zijn gebeurd.

Zelfs indien bepaalde onregelmatigheden tijdens het proces van uw zoon zouden zijn gebeurd, quod non, kunnen geen van deze door u neergelegde documenten überhaupt aantonen dat u omwille van het proces van uw zoon en uw klachten werd vervolgd en nog steeds door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd.

De ontvangstbewijzen indiceren enkel aan dat u brieven naar de op de kwitanties vermelde instanties hebt verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het zegt evenwel niets over de inhoud van de brieven, laat staan de reactie op deze post.

De brief aan het Europese Hof voor de rechten van de mens is een document opgesteld en getekend door uw zoon waarin hij de fouten beschrijft die tijdens zijn proces werden gemaakt.

Gezien er nooit een antwoord van het Europese Hof op de brief is gekomen, kan dergelijke informatie niet geobjectiveerd worden.

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de brief is opgesteld vooraleer zijn zaak voor het hooggerechtshof in Moskou (april 2003 terwijl de brief in december 2002 is opgesteld) is voorgekomen daar klachten bij het Europees Hof enkel worden onderzocht indien alle nationale rechtsmiddelen zijn uitgeput.

Hieruit kan minstens het onvolledige karakter van de brief worden afgeleid indien dit document daadwerkelijk is bedoeld als klacht bij het Europese Hof.

De anonieme brief stelt enkel dat er in verband met R. wraak werd uitgeroepen en dat een vrouw haar echtgenoot onterecht van rebellie beschuldigde waarna hij werd gedood.

Dergelijke brieven zijn echter niet bewijskrachtig gezien zij door iedereen kunnen zijn geschreven, te meer deze zelfs geen bron vermeldt en gelet op het zeer vage karakter van deze brief.

De enveloppes tonen enkel aan dat u post uit Rusland heeft ontvangen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. De bestreden beslissing inzake A.K. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te zijn ontvlucht.

In 1990 huwde u met uw man A.M. (O.V. 5.809.252) en gingen jullie wonen in Volgograd. In 1999 trokken jullie naar Grozny.

Bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict bracht uw man u en de kinderen naar Ingoesjetïë waar jullie bleven tot het einde van de zomer van 2000. Jullie huis in de Staropromislovsky wijk was verwoest en jullie waren genoodzaakt om afwisselend bij uw ouders in Prigorodnoye en bij uw schoonouders in de 1ste Molsovkhoze (= Oktjabrskoje, in de rand van Grozny) te gaan wonen. In november 2001 werd de zoon uit het eerste huwelijk van uw man opgepakt, mishandeld en valselijk beschuldigd.

Uiteindelijk werd hij veroordeeld tot tweeëntwintig jaar gevangenisstraf.

De beroepen bij het hooggerechtshof in Moskou mochten niet baten.

Daarop diende uw man klacht in bij het Hof van Straatsburg.

Toen uw man de onschuld van zijn zoon probeerde te bewijzen, werd hij bedreigd door de autoriteiten. In april 2002 pakten ze uw man op, mishandelden hem en raadden hem aan zijn juridische strijd te staken.

Sindsdien woonde uw man met zijn gezin op verschillende adressen.

De autoriteiten zochten uw man, zowel op het adres van uw ouders als op dit van uw schoonouders.

In augustus 2005 verliet uw man zijn land van herkomst en vroeg op 13 september 2005 asiel aan in België.

Na het vertrek van uw man kwamen de autoriteiten nog dikwijls informeren naar uw man. U werd bedreigd en er vonden huiszoekingen plaats waarbij u werd geduwd en enkele klappen kreeg. Ook uw kinderen en uw ouders werden toen brutaal behandeld.

In augustus 2006 ontvluchtte u samen met uw kinderen uw land van herkomst.

U diende asiel aan te vragen in Polen maar kwam in maart 2007 illegaal naar België waar u op 27 maart 2007 uw asielprocedure startte.

U bent in het bezit van een attest van propiska, een rijbewijs, een diploma en bijlage ervan, drie geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van uw huwelijksakte, twee brieven van de school in Prigorodnoye, en uittreksels uit de medische dossiers van uw kinderen. Na uw gehoor heeft het Commissariaat-generaal uw internationaal paspoort en deze van uw kinderen uit Polen laten overkomen.

U haalde dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot aan en gaf aan dat u ook na zijn vertrek nog werd lastiggevallen.

Daarnaast stelde u ook te zijn opgepakt omwille van uw broer die voordien een veldcommandant bij de rebellen was geweest.

Op 30/08/2007 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd op 18/01/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Het cassatieberoep dat u indiende, werd op 28/01/2009 verworpen.

Op 11/07/2014 diende u samen met uw echtgenoot een nieuwe asielaanvraag in.

Uw 2 dochters, K.M. (ov 7.914.146) en L.M. (ov 7.914.150), dienden een eerste asielaanvraag in.

U bleef bij dezelfde asielmotieven die door uw man werden aangehaald en uw motief dat u omwille van uw broer problemen hebt gekend.

B. Motivering

Gezien uw vervolgingsproblemen omwille van uw broer ook door uw echtgenoot werden aangehaald (en beoordeeld) en u zich voor het overige op zijn problemen baseert, kan worden gesteld dat u uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke en het ongegronde karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw zoon en omwille van uw schoonbroer. Echter werden vaststellingen gedaan die deze vervolgingsvrees ongegrond maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvragen van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of

redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo slaagde u er niet in enig bewijsstuk neer te leggen inzake de veroordeling van uw zoon wat niettemin centraal stond in uw relaas. De problemen omwille van uw schoonbroer werden evenmin geloofwaardig geacht gezien de tegenstrijdigheden die bij uw vrouw werden vastgesteld en een gedrag dat niet in overeenstemming kon worden gebracht met de door jullie verklaarde vervolgingsvrees. Deze beslissingen en beoordelingen werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook de cassatieberoepen hiertegen werden verworpen. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er tijdens jullie huidige asielaanvragen nieuwe elementen aanwezig zijn die hier een ander licht op kunnen werpen.

Tijdens jullie huidige asielaanvraag haalden u en uw vrouw aan dat jullie nog steeds problemen omwille van uw zoon kunnen kennen, jullie vervolgingsproblemen omwille van haar broer kunnen kennen, er een bloedwraak tegen u is uitgesproken, u vervolgingsproblemen zou kunnen hebben omdat u tot 2000 de rebellen hebt geholpen en er een convocatie voor u is aangekomen.

Aan de hand van de neergelegde documenten (waaronder vonnissen en cassatieberoepen) slaagde u erin het proces en de veroordeling van uw zoon aannemelijk te maken. Echter zijn er geen afdoende elementen die wijzen op een actuele vervolgingsvrees omwille van deze veroordeling. Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw zoon reeds in 2002 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 jaar. Omwille van een klacht bij het parket betreffende de slechte behandeling van uw zoon tijdens zijn ondervragingen, werd u in de lente van 2002 opgepakt en 3 dagen vastgehouden. U werd er mishandeld en men maakte duidelijk dat u geen klachten meer mocht indienen. Uw zoon was toen nog niet veroordeeld (CGVS p.4). Ondanks het feit dat u nadien nog verschillende schriftelijke klachten naar verscheidene instanties (zie ontvangstbewijzen die, voor zover deze een datum bevatten, allen van nadien dateren) verstuurde, werd u nadien niet meer opgepakt en bleef u tot 2005 in Tsjetsjenië wonen (CGVS p.16). Tijdens uw vorige asielaanvraag gaf u wel aan dat Kadyrovtsi na uw aanhouding nog naar uw huis waren gekomen waardoor u besloot vanaf april 2003 onder te duiken omdat er 'een ware klopjacht naar u aan de gang was' (DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u zich sinds de aanhouding van uw zoon niet meer veilig voelde en u gezocht werd toen u gevraagd werd sinds wanneer u ondergedoken leefde.

U gaf wel aan dat u soms naar huis ging en toen voor 10 dagen of langer thuisbleef. U sloot evenmin uit dat u ook na het beroep in Moskou (april 2003; DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005) nog periodes langer dan een week thuis hebt verbleven (CGVS p.4). Ook uw vrouw gaf aan dat jullie sinds de aanhouding van uw zoon ondergedoken leefden en dat jullie reeds ondergedoken leefden toen u in de lente van 2002 werd opgepakt (CGVS vrouw p.2-3). Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde ze dat u sinds 2002 niet meer 'stabiel' thuis woonde, omdat er navraag naar u werd gedaan nadat ze reeds uw aanhouding ter sprake had gebracht (DVZ verklaringen vrouw 11/04/2007). Bijgevolg komt het dan ook bevreemdend over dat u tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde pas sinds april 2003 ondergedoken te leven omdat kadyrovtsi naar u vroegen, terwijl uit de recentste verklaringen blijkt dat u reeds vroeger werd gezocht, er reeds vroeger navraag naar u werd gedaan, maar niet uitsloot ook na april 2003 (uitspraak in beroep in Moskou) langer dan een week op uw propiska adres te hebben verbleven. Uw bewering als zou u in 2003-2004 nog meerdere malen door de MVD (weliswaar om andere redenen) zijn aangesproken brengt uw verklaring uit vorige asielaanvraag als zou er een ware klopjacht naar u zijn geweest verder in het gedrang daar u ook nadien nog lange tijd in Tsjetsjenië verbleef ondanks het feit zij u klaarblijkelijk konden terugvinden (CGVS p.10). Bovendien maakte u van dergelijke bezoeken van Kadyrovtsi (of andere overheidsinstanties) tijdens uw huidige asielaanvraag geen enkele melding hoewel expliciet gevraagd werd welke vrees u sinds de veroordeling van uw zoon nog heeft en wat zij nog van u zouden willen (CGVS p.18). Toen u werd gevraagd waarom u tot 2005 wachtte met het verlaten van uw regio gaf u ontwijkende en vage antwoorden. U stelde dat u ooit moest vertrekken, u een gevoel had dat ze dichtbij kwamen om uiteindelijk te stellen dat het financiële overwegingen en de verzorging van uw ouders was die maakten dat u nog lange tijd na uw enige arrestatie en de veroordeling van uw zoon in Tsjetsjenië hebt verbleven (CGVS p.20). Betreffende de verzorging van uw ouders kunnen vragen worden gesteld hoe u actief voor hun verzorging kon instaan indien u daadwerkelijk ondergedoken leefde omdat de autoriteiten naar u op zoek waren of zoals u het tijdens een vorige asielaanvraag beschreef 'een ware klopjacht op u deden'. Uw gevoel dat ze dichterbij kwamen zonder dit te kunnen concretiseren (CGVS p.20) of uw financiële overwegingen komen ook evenmin overtuigend over in het licht van uw verklaringen als zouden de autoriteiten jarenlang navraag naar u hebben gedaan en een ware klopjacht op u hebben gevoerd. De vage en weinig eenduidige verklaringen aangaande de periode waarin u onderdook, de periode waarin navraag naar u werd gedaan en de redenen waarom u niettemin tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven, kunnen dan ook niet overtuigen. Voorts slaagde u er niet in enige indicatie te geven waarom u na al die jaren nog door de autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van de veroordeling van uw zoon of uw klachten waarop

nooit reactie is gekomen en reeds van 2002-2003 dateren. U gaf (wederom) vage en zeer algemene verklaringen in de trant dat ze nog veel zaken over uw zoon kunnen verzinnen of dat uw zoon u zaken over de RUBOP (Russische politiedienst) heeft verteld toen u hem in de gevangenis bezocht en ze kunnen denken dat u die informatie aan de rebellen zou doorspelen. Echter stelde u terzelfdertijd dat uw zoon u amper iets had verteld, maar dat de autoriteiten van alles kunnen verzinnen (CGVS p.16). Bovendien maakte u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van wat weinig overtuigend overkomt. U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw zoon zou worden gevisieerd in Tsjetsjenië gezien u ook na uw enige arrestatie in 2002 klachten bleef sturen, gezien de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin u onderdook en er navraag naar u werd gedaan, gezien u tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven en gezien u geen overtuigende verklaringen kon geven waarom de autoriteiten u na al die jaren nog omwille van de veroordeling van uw zoon en uw klachten zouden viseren. Dat u tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van uw zoon en u onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag (uw eerste asielaanvraag was reeds in 2009 definitief afgesloten) stroken evenmin met een daadwerkelijke actuele vrees voor vervolging omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u indiende. Uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw grootste vrees verband houdt met de brief die u recent ontving (waarin gewag wordt gemaakt van een bloedwraak tegen u) en de oproepingsbrief van 2013 die u in verband bracht met de hulp die u uw schoonbroer heeft geleverd, bevestigt verder dat er geen actuele vervolgingsvrees bij u kan worden vastgesteld omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u hiertegen indiende (DVZ verklaringen punt 15, 25/07/2014). Uw verklaring voor de lange periode tussen uw beide asielaanvragen, namelijk dat u intussen een regularisatieprocedure had lopen, is weinig relevant gezien het volledig andere karakter van dergelijke procedure dewelke geen uitstaans heeft met een vervolgingsvrees (CGVS p.13). U gaf voorts aan dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van een lijst die u voor uw schoonbroer in 2000 diende te vernietigen en ook uw echtgenote verklaarde vervolgingsproblemen omwille van hem te hebben gekregen.

Betreffende de lijst die u diende te vernietigen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw eerste asielaanvraag wat de geloofwaardigheid van dit element dan reeds in grote mate ondermijnt. Uw bewering dat u niet alles kon vertellen en dat u angst had hierover te vertellen is niet afdoende (CGVS p.11). U kreeg tijdens uw eerste aanvraag de ruimte al uw asielmotieven uiteen te zetten en van u kan eveneens verwacht worden vertrouwen te hebben in de asielprocedures indien u een vervolgingsvrees koesterde. Indien u daadwerkelijk hierdoor problemen zou hebben gekend, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat u dergelijk belangwekkend element tijdens uw eerste asielaanvraag zou achterhouden. Daarnaast legde u zeer vage verklaringen af wat de lijst precies inhield. U gaf aan dat het een lijst met namen was die officieel als politieagent onder het regime van Mashkadov waren tewerkgesteld (CGVS p.9). Gevraagd naar enige namen kon u geen enkele geven. Voorts kon u niet zeggen door wie van de rebellen u over de lijst werd aangesproken nadat u ze had vernietigd. Toen geopperd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel zijn naam kon zeggen, gaf u aan dat het M.Y. betrof. Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u echter een zekere K. aan (DVZ verklaringen 15, 25/07/2014). Hiermee geconfronteerd erkende u dat het inderdaad hem betrof en hij in de plaats was gekomen. Dergelijke incoherentie en volatilité in uw verklaringen komen niet geloofwaardig over, te meer u slechts 1 keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken (CGVS p. 14-15, 10). Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht dat u dergelijke lijst ooit zou hebben gehad, laat staan dat u hierdoor problemen hebt gekend.

U en uw vrouw gaven ook aan dat zij omwille van haar broer problemen met de autoriteiten kreeg. Vooreerst werden deze elementen reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aangehaald en beoordeeld en brengen jullie geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht op de beoordeling die toen werd gemaakt, kunnen werpen. Bovendien legden jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af over haar ondervragingen/vasthoudingen in verband met haar broer. U kon niet zeggen hoeveel keer zij werd ondervraagd of in welk jaar deze feiten zich afspeelden.

U stelde dat u haar wel nog had gezien nadat ze eens was opgeroepen op het politiekantoor of de procuratura en daar werd ondervraagd. U gaf eveneens aan dat ook haar broer, Kh., 1 keer werd aangehouden, al kon u niet zeggen in welk jaar dit was. U gaf daarna mee dat hij misschien ook een tweede keer werd aangehouden al wist u dit niet zeker (CGVS p.21-22). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen, te meer ze incoherent zijn met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent. Uw vrouw gaf aan dat zij één keer omwille van haar broer een hele dag werd ondervraagd en plaatste dit in 2005. Zij gaf echter aan dat zij u na die ondervraging niet meer heeft teruggezien (CGVS vrouw p.2-5). Geconfronteerd met haar verklaring dat u haar na haar ondervraging niet meer hebt teruggezien, stelde u enkel dat zij zaken door elkaar haalt wellicht omdat zij vele malen werd opgeroepen (CGVS p.21). Gezien zij slechts 1 keer werd opgeroepen en ondervraagd, gaat dergelijke uitleg niet op. Betreffende de aanhoudingen van haar broer Kh. stelde zij dat hij 3 keer werd

aangehouden wat evenmin met uw verklaringen hieromtrent overeenkomt (CGVS vrouw p.2, 4). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook niet aannemelijk is dat uw vrouw omwille van haar familie problemen heeft gekend, laat staan dat deze anno 2014 nog actueel zouden zijn. U stelde ook een vrees te koesteren vanwege de autoriteiten omwille van uw hulp aan de rebellen (zijnde het verlenen van hulp aan gewonden en het leveren van voedsel en medicatie tot 2000). U gaf aan hierover nooit te zijn ondervraagd door de autoriteiten omdat zij hier niet van af wisten, maar dat u nu wel kan worden ondervraagd omdat zij informanten hebben. Gevraagd naar enige indicaties dat u hiervoor gezocht wordt, stelde u deze niet te hebben (CGVS p.17). Dergelijke blote beweringen en vage vermoedens op basis van zaken die zich 14 jaar terug afspeelden en waarvan u zelfs niet weet of de autoriteiten ervan op de hoogte zijn, kunnen dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

De door u verklaarde vervolgingsvrees omwille van een bloedwraak komt evenmin geloofwaardig over. U gaf aan dat de familie van de vermoorde vrouw waar uw zoon bij betrokken was een bloedwraak tegen u heeft uitgeroepen. Echter werd uw zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord, als medeplichtige, samen met 3 anderen veroordeeld. Bijgevolg kan moeilijk worden aangenomen dat de familie pas in 2014 een bloedwraak tegen u zou hebben uitroepen indien zij u daadwerkelijk verantwoordelijk achten. Gevraagd waarom de familie pas, voor zover u weet, in 2014 een bloedwraak uitriep, stelde u vaagweg dat zij misschien twijfels hadden gehad. Wat hen na al die jaren toch overtuigde, kon u evenwel niet zeggen. Dat u zelfs de familienaam van deze vrouw niet kon zeggen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd, kan evenmin worden aangenomen indien zij daadwerkelijk een bloedwraak tegen u uitriepen (CGVS p. 5-7). Dergelijk gebrek aan logica en verregaande onwetendheid maken het dan ook niet aannemelijk dat er effectief door haar familie een bloedwraak tegen u werd uitgesproken.

Ten slotte gaf u nog aan dat er een convocatie voor u was aangekomen waaruit zou blijken dat u officieel wordt opgespoord. De enige informatie die u met betrekking tot dit document kon geven is dat u in het kader van een zaak door de rechtbank werd opgeroepen. In het kader van wiens zaak kon u echter niet zeggen. Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat u in de zaak M.S. moest verschijnen, hoewel dit duidelijk op de convocatie staat vermeld, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees omwille van deze convocatie. Inspanningen om meer informatie over deze zaak te bekomen, hebt u evenmin gedaan ondanks het feit dat u nog contacten in Tsjetsjenië heeft (oa de persoon die de brief over de bloedwraak zou hebben geschreven) (CGVS p.14). Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van deze convocatie een vrees koestert. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling zijn te verkrijgen waardoor er sowieso amper bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in gevalle deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen in twijfel te trekken.

De nieuwsfragmenten op de cd-rom, de krantenartikels (van internet), de vonnissen betreffende uw zoon, de getuigenis aan de rechtbank van Ishayev, de cassatieklacht opgesteld door advocaat, de lijst met procedurefouten, het protocol van de rechtszitting en de verklaring van G. geven aan dat uw zoon voor zware feiten tot een gevangenisstraf van 22 jaar werd veroordeeld en er geen beroep meer mogelijk is tegen deze uitspraak. Voorts tonen zij aan dat u bepaalde twijfels heeft betreffende de wettelijkheid van bepaalde procedures die werden gevolgd. Betreffende de getuigenbrieven dient te worden gesteld dat dit enkel getuigenbrieven betreffen die op zichzelf niet kunnen aantonen dat uw

zoon een oneerlijk proces heeft gekregen, laat staan dat u enige vervolging omwille van hem heeft gehad. Het feit dat geen enkele instantie (het Europees Hof voor de Rechten van de mens inclusief) op uw klachten heeft gereageerd, is dan ook een negatieve indicatie naar uw overtuiging dat uw zoon het slachtoffer is van valse beschuldigingen en er tal van essentiële procedurefouten tijdens het proces zijn gebeurd. Zelfs indien bepaalde onregelmatigheden tijdens het proces van uw zoon zouden zijn gebeurd, *quod non*, kunnen geen van deze door u neergelegde documenten überhaupt aantonen dat u omwille van het proces van uw zoon en uw klachten werd vervolgd en nog steeds door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd.

De ontvangstbewijzen indiceren enkel aan dat u brieven naar de op de kwitanties vermelde instanties hebt verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het zegt evenwel niets over de inhoud van de brieven, laat staan de reactie op deze post.

De brief aan het Europees Hof voor de rechten van de mens is een document opgesteld en getekend door uw zoon waarin hij de fouten beschrijft die tijdens zijn proces werden gemaakt. Gezien er nooit een antwoord van het Europees Hof op de brief is gekomen, kan dergelijke informatie niet geobjectiveerd worden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de brief is opgesteld vooraleer zijn zaak voor het Hooggerechtshof in Moskou (april 2003 terwijl de brief in december 2002 is opgesteld) is voorgekomen daar klachten bij het Europees Hof enkel worden onderzocht indien alle nationale rechtsmiddelen zijn uitgeput. Hieruit kan minstens het onvolledige karakter van de brief worden afgeleid indien dit document daadwerkelijk is bedoeld als klacht bij het Europees Hof.

De anonieme brief stelt enkel dat er in verband met R. wraak werd uitgeroepen en dat een vrouw haar echtgenoot onterecht van rebellie beschuldigde waarna hij werd gedood. Dergelijke brieven zijn echter niet bewijskrachtig gezien zij door iedereen kunnen zijn geschreven, te meer deze zelfs geen bron vermeldt en gelet op het zeer vage karakter van deze brief.

De enveloppes tonen enkel aan dat u post uit Rusland heeft ontvangen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake K.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 24/07/1992 te Pristenovski geboren.

Uw vader, A.M. (ov 5.809.252) vluchtte in 2005 omwille van problemen met de Russische autoriteiten naar België. In 2006 reisden u, uw zus L.M. en uw moeder, A.K. (ov 6.064.594), hem achterna en kwamen in 2007 in België aan.

Op 11/07/2014 diende u samen met uw ouders (die reeds voordien al een asielaanvraag hadden ingediend maar werden geweigerd) en uw zus L.M. (ov 7.914.150), een asielaanvraag in.

U gaf aan dat u zich op dezelfde motieven als uw ouders baseerde, maar voegde eraan toe dat u niet naar school kon gaan gezien jullie veel van woonplaats moesten veranderen.

B. Motivering

Betreffende het feit dat u niet naar school kon gaan omdat jullie veel van woonplaats veranderden, dient te worden vastgesteld dat dit loutere feit onvoldoende ernstig is om te ressorteren onder een vervolgingsvrees in het kader van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor het overige op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw ouders (CGVS p.2).

In het kader van de door hen ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke en het ongegronde karakter van hun asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader waarin ook de asielmotieven van uw moeder werden opgenomen en beoordeeld luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw zoon en omwille van uw schoonbroer. Echter werden vaststellingen gedaan die deze vervolgingsvrees ongegrond maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvragen van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo slaagde u er niet in enig bewijsstuk neer te leggen inzake de veroordeling van uw zoon wat niettemin centraal stond in uw relaas. De problemen omwille van uw schoonbroer werden evenmin geloofwaardig geacht gezien de tegenstrijdigheden die bij uw vrouw werden vastgesteld en een gedrag dat niet in overeenstemming kon worden gebracht met de door jullie verklaarde vervolgingsvrees. Deze beslissingen en beoordelingen werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook de cassatieberoepen hiertegen werden verworpen. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er tijdens jullie huidige asielaanvragen nieuwe elementen aanwezig zijn die hier een ander licht op kunnen werpen.

Tijdens jullie huidige asielaanvraag haalden u en uw vrouw aan dat jullie nog steeds problemen omwille van uw zoon kunnen kennen, jullie vervolgingsproblemen omwille van haar broer kunnen kennen, er een bloedwraak tegen u is uitgesproken, u vervolgingsproblemen zou kunnen hebben omdat u tot 2000 de rebellen hebt geholpen en er een convocatie voor u is aangekomen.

Aan de hand van de neergelegde documenten (waaronder vonnissen en cassatieberoepen) slaagde u erin het proces en de veroordeling van uw zoon aannemelijk te maken. Echter zijn er geen afdoende elementen die wijzen op een actuele vervolgingsvrees omwille van deze veroordeling. Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw zoon reeds in 2002 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 jaar. Omwille van een klacht bij het parket betreffende de slechte behandeling van uw zoon tijdens zijn ondervragingen, werd u in de lente van 2002 opgepakt en 3 dagen vastgehouden. U werd er mishandeld en men maakte duidelijk dat u geen klachten meer mocht indienen. Uw zoon was toen nog niet veroordeeld (CGVS p.4). Ondanks het feit dat u nadien nog verschillende schriftelijke klachten naar verscheidene instanties (zie ontvangstbewijzen die, voor zover deze een datum bevatten, allen van nadien dateren) verstuurde, werd u nadien niet meer opgepakt en bleef u tot 2005 in Tsjetsjenië wonen (CGVS p.16). Tijdens uw vorige asielaanvraag gaf u wel aan dat Kadyrovtsi na uw aanhouding nog naar uw huis waren gekomen waardoor u besloot vanaf april 2003 onder te duiken omdat er 'een ware klopjacht naar u aan de gang was' (DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u zich sinds de aanhouding van uw zoon niet meer veilig voelde en u gezocht werd toen u gevraagd werd sinds wanneer u ondergedoken leefde.

U gaf wel aan dat u soms naar huis ging en toen voor 10 dagen of langer thuisbleef. U sloot evenmin uit dat u ook na het beroep in Moskou (april 2003; DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005) nog periodes langer dan een week thuis hebt verbleven (CGVS p.4). Ook uw vrouw gaf aan dat jullie sinds de aanhouding van uw zoon ondergedoken leefden en dat jullie reeds ondergedoken leefden toen u in de lente van 2002 werd opgepakt (CGVS vrouw p.2-3). Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde ze dat u sinds 2002 niet meer 'stabiel' thuis woonde, omdat er navraag naar u werd gedaan nadat ze reeds uw aanhouding ter sprake had gebracht (DVZ verklaringen vrouw 11/04/2007). Bijgevolg komt het dan

ook bevreemdend over dat u tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde pas sinds april 2003 ondergedoken te leven omdat kadyrovtsi naar u vroegen, terwijl uit de recentste verklaringen blijkt dat u reeds vroeger werd gezocht, er reeds vroeger navraag naar u werd gedaan, maar niet uitsloot ook na april 2003 (uitspraak in beroep in Moskou) langer dan een week op uw propiska adres te hebben verbleven. Uw bewering als zou u in 2003-2004 nog meerdere malen door de MVD (weliswaar om andere redenen) zijn aangesproken brengt uw verklaring uit vorige asielaanvraag als zou er een ware klopjacht naar u zijn geweest verder in het gedrang daar u ook nadien nog lange tijd in Tsjetsjenië verbleef ondanks het feit zij u klaarblijkelijk konden terugvinden (CGVS p.10). Bovendien maakte u van dergelijke bezoeken van Kadyrovtsi (of andere overheidsinstanties) tijdens uw huidige asielaanvraag geen enkele melding hoewel expliciet gevraagd werd welke vrees u sinds de veroordeling van uw zoon nog heeft en wat zij nog van u zouden willen (CGVS p.18). Toen u werd gevraagd waarom u tot 2005 wachtte met het verlaten van uw regio gaf u ontwijkende en vage antwoorden. U stelde dat u ooit moest vertrekken, u een gevoel had dat ze dichtbij kwamen om uiteindelijk te stellen dat het financiële overwegingen en de verzorging van uw ouders was die maakten dat u nog lange tijd na uw enige arrestatie en de veroordeling van uw zoon in Tsjetsjenië hebt verbleven (CGVS p.20). Betreffende de verzorging van uw ouders kunnen vragen worden gesteld hoe u actief voor hun verzorging kon instaan indien u daadwerkelijk ondergedoken leefde omdat de autoriteiten naar u op zoek waren of zoals u het tijdens een vorige asielaanvraag beschreef 'een ware klopjacht op u deden'. Uw gevoel dat ze dichterbij kwamen zonder dit te kunnen concretiseren (CGVS p.20) of uw financiële overwegingen komen ook evenmin overtuigend over in het licht van uw verklaringen als zouden de autoriteiten jarenlang navraag naar u hebben gedaan en een ware klopjacht op u hebben gevoerd. De vage en weinig eenduidige verklaringen aangaande de periode waarin u onderdook, de periode waarin navraag naar u werd gedaan en de redenen waarom u niettemin tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven, kunnen dan ook niet overtuigen. Voorts slaagde u er niet in enige indicatie te geven waarom u na al die jaren nog door de autoriteiten zou worden geïsoleerd omwille van de veroordeling van uw zoon of uw klachten waarop nooit reactie is gekomen en reeds van 2002-2003 dateren. U gaf (wederom) vage en zeer algemene verklaringen in de trant dat ze nog veel zaken over uw zoon kunnen verzinnen of dat uw zoon u zaken over de RUBOP (Russische politiedienst) heeft verteld toen u hem in de gevangenis bezocht en ze kunnen denken dat u die informatie aan de rebellen zou doorspelen. Echter stelde u terzelfdertijd dat uw zoon u amper iets had verteld, maar dat de autoriteiten van alles kunnen verzinnen (CGVS p.16). Bovendien maakte u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van wat weinig overtuigend overkomt. U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw zoon zou worden geïsoleerd in Tsjetsjenië gezien u ook na uw enige arrestatie in 2002 klachten bleef sturen, gezien de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin u onderdook en er navraag naar u werd gedaan, gezien u tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven en gezien u geen overtuigende verklaringen kon geven waarom de autoriteiten u na al die jaren nog omwille van de veroordeling van uw zoon en uw klachten zouden viseren. Dat u tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van uw zoon en u onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag (uw eerste asielaanvraag was reeds in 2009 definitief afgesloten) stroken evenmin met een daadwerkelijke actuele vrees voor vervolging omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u indiende. Uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw grootste vrees verband houdt met de brief die u recent ontving (waarin gewag wordt gemaakt van een bloedwraak tegen u) en de oproepingsbrief van 2013 die u in verband bracht met de hulp die u uw schoonbroer heeft geleverd, bevestigt verder dat er geen actuele vervolgingsvrees bij u kan worden vastgesteld omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u hiertegen indiende (DVZ verklaringen punt 15, 25/07/2014). Uw verklaring voor de lange periode tussen uw beide asielaanvragen, namelijk dat u intussen een regularisatieprocedure had lopen, is weinig relevant gezien het volledig andere karakter van dergelijke procedure dewelke geen uitstaans heeft met een vervolgingsvrees (CGVS p.13). U gaf voorts aan dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van een lijst die u voor uw schoonbroer in 2000 diende te vernietigen en ook uw echtgenote verklaarde vervolgingsproblemen omwille van hem te hebben gekregen. Betreffende de lijst die u diende te vernietigen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw eerste asielaanvraag wat de geloofwaardigheid van dit element dan reeds in grote mate ondermijnt. Uw bewering dat u niet alles kon vertellen en dat u angst had hierover te vertellen is niet afdoende (CGVS p.11). U kreeg tijdens uw eerste aanvraag de ruimte al uw asielmotieven uiteen te zetten en van u kan eveneens verwacht worden vertrouwen te hebben in de asielpcedures indien u een vervolgingsvrees koesterde. Indien u daadwerkelijk hierdoor problemen zou hebben gekend, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat u dergelijk belangwekkend element tijdens uw eerste asielaanvraag zou achterhouden. Daarnaast legde u zeer vage verklaringen af wat de lijst precies inhield. U gaf aan dat het een lijst met namen was die officieel als politieagent onder het regime van Mashkadov waren tewerkgesteld (CGVS p.9). Gevraagd naar enige namen kon u

geen enkele geven. Voorts kon u niet zeggen door wie van de rebellen u over de lijst werd aangesproken nadat u ze had vernietigd. Toen geopperd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel zijn naam kon zeggen, gaf u aan dat het M.Y. betrof. Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u echter een zekere K. aan (DVZ verklaringen 15, 25/07/2014). Hiermee geconfronteerd erkende u dat het inderdaad hem betrof en hij in de plaats was gekomen. Dergelijke incoherentie en volatilité in uw verklaringen komen niet geloofwaardig over, te meer u slechts 1 keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken (CGVS p. 14-15, 10). Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht dat u dergelijke lijst ooit zou hebben gehad, laat staan dat u hierdoor problemen hebt gekend.

U en uw vrouw gaven ook aan dat zij omwille van haar broer problemen met de autoriteiten kreeg. Vooreerst werden deze elementen reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aangehaald en beoordeeld en brengen jullie geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht op de beoordeling die toen werd gemaakt, kunnen werpen. Bovendien legden jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af over haar ondervragingen/vasthoudingen in verband met haar broer. U kon niet zeggen hoeveel keer zij werd ondervraagd of in welk jaar deze feiten zich afspeelden.

U stelde dat u haar wel nog had gezien nadat ze eens was opgeroepen op het politiekantoor of de procuratura en daar werd ondervraagd. U gaf eveneens aan dat ook haar broer, Kh., 1 keer werd aangehouden, al kon u niet zeggen in welk jaar dit was. U gaf daarna mee dat hij misschien ook een tweede keer werd aangehouden al wist u dit niet zeker (CGVS p.21-22). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen, te meer ze incoherent zijn met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent. Uw vrouw gaf aan dat zij één keer omwille van haar broer een hele dag werd ondervraagd en plaatste dit in 2005. Zij gaf echter aan dat zij u na die ondervraging niet meer heeft teruggezien (CGVS vrouw p.2-5). Geconfronteerd met haar verklaring dat u haar na haar ondervraging niet meer hebt teruggezien, stelde u enkel dat zij zaken door elkaar haalt wellicht omdat zij vele malen werd opgeroepen (CGVS p.21). Gezien zij slechts 1 keer werd opgeroepen en ondervraagd, gaat dergelijke uitleg niet op. Betreffende de aanhoudingen van haar broer Kh. stelde zij dat hij 3 keer werd aangehouden wat evenmin met uw verklaringen hieromtrent overeenkomt (CGVS vrouw p.2, 4). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook niet aannemelijk is dat uw vrouw omwille van haar familie problemen heeft gekend, laat staan dat deze anno 2014 nog actueel zouden zijn. U stelde ook een vrees te koesteren vanwege de autoriteiten omwille van uw hulp aan de rebellen (zijnde het verlenen van hulp aan gewonden en het leveren van voedsel en medicatie tot 2000). U gaf aan hierover nooit te zijn ondervraagd door de autoriteiten omdat zij hier niet van af wisten, maar dat u nu wel kan worden ondervraagd omdat zij informanten hebben. Gevraagd naar enige indicaties dat u hiervoor gezocht wordt, stelde u deze niet te hebben (CGVS p.17). Dergelijke blote beweringen en vage vermoedens op basis van zaken die zich 14 jaar terug afspeelden en waarvan u zelfs niet weet of de autoriteiten ervan op de hoogte zijn, kunnen dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

De door u verklaarde vervolgingsvrees omwille van een bloedwraak komt evenmin geloofwaardig over. U gaf aan dat de familie van de vermoorde vrouw waar uw zoon bij betrokken was een bloedwraak tegen u heeft uitgeroepen. Echter werd uw zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord, als medeplichtige, samen met 3 anderen veroordeeld. Bijgevolg kan moeilijk worden aangenomen dat de familie pas in 2014 een bloedwraak tegen u zou hebben uitroepen indien zij u daadwerkelijk verantwoordelijk achten. Gevraagd waarom de familie pas, voor zover u weet, in 2014 een bloedwraak uitriep, stelde u vaagweg dat zij misschien twijfels hadden gehad. Wat hen na al die jaren toch overtuigde, kon u evenwel niet zeggen. Dat u zelfs de familienaam van deze vrouw niet kon zeggen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd, kan evenmin worden aangenomen indien zij daadwerkelijk een bloedwraak tegen u uitriepen (CGVS p. 5-7). Dergelijk gebrek aan logica en verregaande onwetendheid maken het dan ook niet aannemelijk dat er effectief door haar familie een bloedwraak tegen u werd uitgesproken.

Ten slotte gaf u nog aan dat er een convocatíe voor u was aangekomen waaruit zou blijken dat u officieel wordt opgespoord. De enige informatie die u met betrekking tot dit document kon geven is dat u in het kader van een zaak door de rechtbank werd opgeroepen. In het kader van wiens zaak kon u echter niet zeggen. Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat u in de zaak M.S. moest verschijnen, hoewel dit duidelijk op de convocatíe staat vermeld, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees omwille van deze convocatíe. Inspanningen om meer informatie over deze zaak te bekomen, hebt u evenmin gedaan ondanks het feit dat u nog contacten in Tsjetsjenië heeft (oa de persoon die de brief over de bloedwraak zou hebben geschreven) (CGVS p.14). Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van deze convocatíe een vrees koestert. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling zijn te verkrijgen waardoor er sowieso amper bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in gevalle deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen in twijfel te trekken.

De nieuwsfragmenten op de cd-rom, de krantenartikels (van internet), de vonnissen betreffende uw zoon, de getuigenis aan de rechtbank van Ishayev, de cassatieklacht opgesteld door advocaat, de lijst met procedurefouten, het protocol van de rechtszitting en de verklaring van G. geven aan dat uw zoon voor zware feiten tot een gevangenisstraf van 22 jaar werd veroordeeld en er geen beroep meer mogelijk is tegen deze uitspraak. Voorts tonen zij aan dat u bepaalde twijfels heeft betreffende de wettelijkheid van bepaalde procedures die werden gevolgd. Betreffende de getuigenbrieven dient te worden gesteld dat dit enkel getuigenbrieven betreffen die op zichzelf niet kunnen aantonen dat uw zoon een oneerlijk proces heeft gekregen, laat staan dat u enige vervolging omwille van hem heeft gehad. Het feit dat geen enkele instantie (het Europees Hof voor de Rechten van de mens inclusief) op uw klachten heeft gereageerd, is dan ook een negatieve indicatie naar uw overtuiging dat uw zoon het slachtoffer is van valse beschuldigingen en er tal van essentiële procedurefouten tijdens het proces zijn gebeurd. Zelfs indien bepaalde onregelmatigheden tijdens het proces van uw zoon zouden zijn gebeurd, quod non, kunnen geen van deze door u neergelegde documenten überhaupt aantonen dat u omwille van het proces van uw zoon en uw klachten werd vervolgd en nog steeds door de Russische autoriteiten wordt geviséerd.

De ontvangstbewijzen indiceren enkel aan dat u brieven naar de op de kwitanties vermelde instanties hebt verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het zegt evenwel niets over de inhoud van de brieven, laat staan de reactie op deze post.

De brief aan het Europese Hof voor de rechten van de mens is een document opgesteld en getekend door uw zoon waarin hij de fouten beschrijft die tijdens zijn proces werden gemaakt. Gezien er nooit een antwoord van het Europese Hof op de brief is gekomen, kan dergelijke informatie niet geobjectiveerd worden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de brief is opgesteld vooraleer zijn zaak voor het hooggerechtshof in Moskou (april 2003 terwijl de brief in december 2002 is opgesteld) is voorgekomen daar klachten bij het Europees Hof enkel worden onderzocht indien alle nationale rechtsmiddelen zijn uitgeput. Hieruit kan minstens het onvolledige karakter van de brief worden afgeleid indien dit document daadwerkelijk is bedoeld als klacht bij het Europese Hof.

De anonieme brief stelt enkel dat er in verband met R. wraak werd uitgeroepen en dat een vrouw haar echtgenoot onterecht van rebellie beschuldigde waarna hij werd gedood. Dergelijke brieven zijn echter niet bewijskrachtig gezien zij door iedereen kunnen zijn geschreven, te meer deze zelfs geen bron vermeldt en gelet op het zeer vage karakter van deze brief.

De enveloppes tonen enkel aan dat u post uit Rusland heeft ontvangen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing inzake L.M. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L.M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 14/10/1994 te Tsjernovski geboren.

Uw vader, A.M. (ov 5.809.252) vluchtte in 2005 omwille van problemen met de Russische autoriteiten naar België. In 2006 reisden u, uw zus K.M. en uw moeder, A.K. (ov 6.064.594), hem achterna en kwamen in 2007 in België aan.

Op 11/07/2014 diende u samen met uw ouders (die reeds voordien al een asielaanvraag hadden ingediend maar werden geweigerd) en uw zus K.M. (ov 7.914.146) een asielaanvraag in.

U gaf aan dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw ouders baseerde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw ouders (CGVS p.2). In het kader van de door hen ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke en het ongegronde karakter van hun asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader waarin ook de asielmotieven van uw moeder werden opgenomen en beoordeeld luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw zoon en omwille van uw schoonbroer. Echter werden vaststellingen gedaan die deze vervolgingsvrees ongegrond maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvragen van u en uw echtgenote door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo slaagde u er niet in enig bewijsstuk neer te leggen inzake de veroordeling van uw zoon wat niettemin centraal stond in uw relaas. De problemen omwille van uw schoonbroer werden evenmin geloofwaardig geacht gezien de tegenstrijdigheden die bij uw vrouw werden vastgesteld en een gedrag dat niet in overeenstemming kon worden gebracht met de door jullie verklaarde vervolgingsvrees. Deze beslissingen en beoordelingen werden integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook de cassatieberoepen hiertegen werden verworpen. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er tijdens jullie huidige asielaanvragen nieuwe elementen aanwezig zijn die hier een ander licht op kunnen werpen.

Tijdens jullie huidige asielaanvraag haalden u en uw vrouw aan dat jullie nog steeds problemen omwille van uw zoon kunnen kennen, jullie vervolgingsproblemen omwille van haar broer kunnen kennen, er een bloedwraak tegen u is uitgesproken, u vervolgingsproblemen zou kunnen hebben omdat u tot 2000 de rebellen hebt geholpen en er een convocatie voor u is aangekomen.

Aan de hand van de neergelegde documenten (waaronder vonnissen en cassatieberoepen) slaagde u erin het proces en de veroordeling van uw zoon aannemelijk te maken. Echter zijn er geen afdoende elementen die wijzen op een actuele vervolgingsvrees omwille van deze veroordeling. Uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw zoon reeds in 2002 werd veroordeeld tot

een gevangenisstraf van 22 jaar. Omwille van een klacht bij het parket betreffende de slechte behandeling van uw zoon tijdens zijn ondervragingen, werd u in de lente van 2002 opgepakt en 3 dagen vastgehouden. U werd er mishandeld en men maakte duidelijk dat u geen klachten meer mocht indienen. Uw zoon was toen nog niet veroordeeld (CGVS p.4). Ondanks het feit dat u nadien nog verschillende schriftelijke klachten naar verscheidene instanties (zie ontvangstbewijzen die, voor zover deze een datum bevatten, allen van nadien dateren) verstuurde, werd u nadien niet meer opgepakt en bleef u tot 2005 in Tsjetsjenië wonen (CGVS p.16). Tijdens uw vorige asielaanvraag gaf u wel aan dat Kadyrovtsi na uw aanhouding nog naar uw huis waren gekomen waardoor u besloot vanaf april 2003 onder te duiken omdat er 'een ware klopjacht naar u aan de gang was' (DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u zich sinds de aanhouding van uw zoon niet meer veilig voelde en u gezocht werd toen u gevraagd werd sinds wanneer u ondergedoken leefde.

U gaf wel aan dat u soms naar huis ging en toen voor 10 dagen of langer thuisbleef. U sloot evenmin uit dat u ook na het beroep in Moskou (april 2003; DVZ verklaringen 26/09/2005 en 30/09/2005) nog periodes langer dan een week thuis hebt verbleven (CGVS p.4). Ook uw vrouw gaf aan dat jullie sinds de aanhouding van uw zoon ondergedoken leefden en dat jullie reeds ondergedoken leefden toen u in de lente van 2002 werd opgepakt (CGVS vrouw p.2-3). Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde ze dat u sinds 2002 niet meer 'stabiel' thuis woonde, omdat er navraag naar u werd gedaan nadat ze reeds uw aanhouding ter sprake had gebracht (DVZ verklaringen vrouw 11/04/2007). Bijgevolg komt het dan ook bevreemdend over dat u tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde pas sinds april 2003 ondergedoken te leven omdat kadyrovtsi naar u vroegen, terwijl uit de recentste verklaringen blijkt dat u reeds vroeger werd gezocht, er reeds vroeger navraag naar u werd gedaan, maar niet uitsloot ook na april 2003 (uitspraak in beroep in Moskou) langer dan een week op uw propiska adres te hebben verbleven. Uw bewering als zou u in 2003-2004 nog meerdere malen door de MVD (weliswaar om andere redenen) zijn aangesproken brengt uw verklaring uit vorige asielaanvraag als zou er een ware klopjacht naar u zijn geweest verder in het gedrang daar u ook nadien nog lange tijd in Tsjetsjenië verbleef ondanks het feit zij u klaarblijkelijk konden terugvinden (CGVS p.10). Bovendien maakte u van dergelijke bezoeken van Kadyrovtsi (of andere overheidsinstanties) tijdens uw huidige asielaanvraag geen enkele melding hoewel expliciet gevraagd werd welke vrees u sinds de veroordeling van uw zoon nog heeft en wat zij nog van u zouden willen (CGVS p.18). Toen u werd gevraagd waarom u tot 2005 wachtte met het verlaten van uw regio gaf u ontwijkende en vage antwoorden. U stelde dat u ooit moest vertrekken, u een gevoel had dat ze dichtbij kwamen om uiteindelijk te stellen dat het financiële overwegingen en de verzorging van uw ouders was die maakten dat u nog lange tijd na uw enige arrestatie en de veroordeling van uw zoon in Tsjetsjenië hebt verbleven (CGVS p.20). Betreffende de verzorging van uw ouders kunnen vragen worden gesteld hoe u actief voor hun verzorging kon instaan indien u daadwerkelijk ondergedoken leefde omdat de autoriteiten naar u op zoek waren of zoals u het tijdens een vorige asielaanvraag beschreef 'een ware klopjacht op u deden'. Uw gevoel dat ze dichterbij kwamen zonder dit te kunnen concretiseren (CGVS p.20) of uw financiële overwegingen komen ook evenmin overtuigend over in het licht van uw verklaringen als zouden de autoriteiten jarenlang navraag naar u hebben gedaan en een ware klopjacht op u hebben gevoerd. De vage en weinig eenduidige verklaringen aangaande de periode waarin u onderdook, de periode waarin navraag naar u werd gedaan en de redenen waarom u niettemin tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven, kunnen dan ook niet overtuigen. Voorts slaagde u er niet in enige indicatie te geven waarom u na al die jaren nog door de autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van de veroordeling van uw zoon of uw klachten waarop nooit reactie is gekomen en reeds van 2002-2003 dateren. U gaf (wederom) vage en zeer algemene verklaringen in de trant dat ze nog veel zaken over uw zoon kunnen verzinnen of dat uw zoon u zaken over de RUBOP (Russische politiedienst) heeft verteld toen u hem in de gevangenis bezocht en ze kunnen denken dat u die informatie aan de rebellen zou doorspelen. Echter stelde u terzelfdertijd dat uw zoon u amper iets had verteld, maar dat de autoriteiten van alles kunnen verzinnen (CGVS p.16). Bovendien maakte u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen enkele melding van wat weinig overtuigend overkomt. U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw zoon zou worden gevisieerd in Tsjetsjenië gezien u ook na uw enige arrestatie in 2002 klachten bleef sturen, gezien de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin u onderdook en er navraag naar u werd gedaan, gezien u tot 2005 in Tsjetsjenië hebt verbleven en gezien u geen overtuigende verklaringen kon geven waarom de autoriteiten u na al die jaren nog omwille van de veroordeling van uw zoon en uw klachten zouden viseren. Dat u tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van uw zoon en u onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag (uw eerste asielaanvraag was reeds in 2009 definitief afgesloten) stroken evenmin met een daadwerkelijke actuele vrees voor vervolging omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u indiende. Uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw grootste vrees verband houdt met de brief die u recent ontving (waarin

gewag wordt gemaakt van een bloedwraak tegen u) en de oproepingsbrief van 2013 die u in verband bracht met de hulp die u uw schoonbroer heeft geleverd, bevestigt verder dat er geen actuele vervolgingsvrees bij u kan worden vastgesteld omwille van de veroordeling van uw zoon en de klachten die u hiertegen indiende (DVZ verklaringen punt 15, 25/07/2014). Uw verklaring voor de lange periode tussen uw beide asielaanvragen, namelijk dat u intussen een regularisatieprocedure had lopen, is weinig relevant gezien het volledig andere karakter van dergelijke procedure dewelke geen uitstaans heeft met een vervolgingsvrees (CGVS p.13). U gaf voorts aan dat de autoriteiten u zouden viseren omwille van een lijst die u voor uw schoonbroer in 2000 diende te vernietigen en ook uw echtgenote verklaarde vervolgingsproblemen omwille van hem te hebben gekregen.

Betreffende de lijst die u diende te vernietigen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw eerste asielaanvraag wat de geloofwaardigheid van dit element dan reeds in grote mate ondermijnt. Uw bewering dat u niet alles kon vertellen en dat u angst had hierover te vertellen is niet afdoende (CGVS p.11). U kreeg tijdens uw eerste aanvraag de ruimte al uw asielmotieven uiteen te zetten en van u kan eveneens verwacht worden vertrouwen te hebben in de asielprocedures indien u een vervolgingsvrees koesterde. Indien u daadwerkelijk hierdoor problemen zou hebben gekend, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat u dergelijk belangwekkend element tijdens uw eerste asielaanvraag zou achterhouden. Daarnaast legde u zeer vage verklaringen af wat de lijst precies inhield. U gaf aan dat het een lijst met namen was die officieel als politieagent onder het regime van Mashkadov waren tewerkgesteld (CGVS p.9). Gevraagd naar enige namen kon u geen enkele geven. Voorts kon u niet zeggen door wie van de rebellen u over de lijst werd aangesproken nadat u ze had vernietigd. Toen geopperd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel zijn naam kon zeggen, gaf u aan dat het M.Y. betrof. Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u echter een zekere K. aan (DVZ verklaringen 15, 25/07/2014). Hiermee geconfronteerd erkende u dat het inderdaad hem betrof en hij in de plaats was gekomen. Dergelijke incoherentie en volatiliteit in uw verklaringen komen niet geloofwaardig over, te meer u slechts 1 keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken (CGVS p. 14-15, 10). Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht dat u dergelijke lijst ooit zou hebben gehad, laat staan dat u hierdoor problemen hebt gekend.

U en uw vrouw gaven ook aan dat zij omwille van haar broer problemen met de autoriteiten kreeg. Vooreerst werden deze elementen reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aangehaald en beoordeeld en brengen jullie geen nieuwe elementen naar voor die een ander licht op de beoordeling die toen werd gemaakt, kunnen werpen. Bovendien legden jullie vage en tegenstrijdige verklaringen af over haar ondervragingen/vasthoudingen in verband met haar broer. U kon niet zeggen hoeveel keer zij werd ondervraagd of in welk jaar deze feiten zich afspeelden.

U stelde dat u haar wel nog had gezien nadat ze eens was opgeroepen op het politiekantoor of de procuratura en daar werd ondervraagd. U gaf eveneens aan dat ook haar broer, Kh., 1 keer werd aangehouden, al kon u niet zeggen in welk jaar dit was. U gaf daarna mee dat hij misschien ook een tweede keer werd aangehouden al wist u dit niet zeker (CGVS p.21-22). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen, te meer ze incoherent zijn met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent. Uw vrouw gaf aan dat zij één keer omwille van haar broer een hele dag werd ondervraagd en plaatste dit in 2005. Zij gaf echter aan dat zij u na die ondervraging niet meer heeft teruggezien (CGVS vrouw p.2-5). Geconfronteerd met haar verklaring dat u haar na haar ondervraging niet meer hebt teruggezien, stelde u enkel dat zij zaken door elkaar haalt wellicht omdat zij vele malen werd opgeroepen (CGVS p.21). Gezien zij slechts 1 keer werd opgeroepen en ondervraagd, gaat dergelijke uitleg niet op. Betreffende de aanhoudingen van haar broer Kh. stelde zij dat hij 3 keer werd aangehouden wat evenmin met uw verklaringen hieromtrent overeenkomt (CGVS vrouw p.2, 4). Bovenstaande vaststellingen maken het dan ook niet aannemelijk is dat uw vrouw omwille van haar familie problemen heeft gekend, laat staan dat deze anno 2014 nog actueel zouden zijn. U stelde ook een vrees te koesteren vanwege de autoriteiten omwille van uw hulp aan de rebellen (zijnde het verlenen van hulp aan gewonden en het leveren van voedsel en medicatie tot 2000). U gaf aan hierover nooit te zijn ondervraagd door de autoriteiten omdat zij hier niet van af wisten, maar dat u nu wel kan worden ondervraagd omdat zij informanten hebben. Gevraagd naar enige indicaties dat u hiervoor gezocht wordt, stelde u deze niet te hebben (CGVS p.17). Dergelijke blote beweringen en vage vermoedens op basis van zaken die zich 14 jaar terug afspeelden en waarvan u zelfs niet weet of de autoriteiten ervan op de hoogte zijn, kunnen dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

De door u verklaarde vervolgingsvrees omwille van een bloedwraak komt evenmin geloofwaardig over. U gaf aan dat de familie van de vermoorde vrouw waar uw zoon bij betrokken was een bloedwraak tegen u heeft uitgeroepen. Echter werd uw zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord, als medeplichtige, samen met 3 anderen veroordeeld. Bijgevolg kan moeilijk worden aangenomen dat de familie pas in 2014 een bloedwraak tegen u zou hebben uitroepen indien zij u daadwerkelijk verantwoordelijk achten. Gevraagd waarom de familie pas, voor zover u weet, in 2014 een bloedwraak uitriep, stelde u vaagweg dat zij misschien twijfels hadden gehad. Wat hen na al die jaren toch

overtuigde, kon u evenwel niet zeggen. Dat u zelfs de familienaam van deze vrouw niet kon zeggen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd, kan evenmin worden aangenomen indien zij daadwerkelijk een bloedwraak tegen u uitriepen (CGVS p. 5-7). Dergelijk gebrek aan logica en verregaande onwetendheid maken het dan ook niet aannemelijk dat er effectief door haar familie een bloedwraak tegen u werd uitgesproken.

Ten slotte gaf u nog aan dat er een convocatie voor u was aangekomen waaruit zou blijken dat u officieel wordt opgespoord. De enige informatie die u met betrekking tot dit document kon geven is dat u in het kader van een zaak door de rechtbank werd opgeroepen. In het kader van wiens zaak kon u echter niet zeggen. Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat u in de zaak M.S. moest verschijnen, hoewel dit duidelijk op de convocatie staat vermeld, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees omwille van deze convocatie. Inspanningen om meer informatie over deze zaak te bekomen, hebt u evenmin gedaan ondanks het feit dat u nog contacten in Tsjetsjenië heeft (oa de persoon die de brief over de bloedwraak zou hebben geschreven) (CGVS p.14). Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van deze convocatie een vrees koestert. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling zijn te verkrijgen waardoor er sowieso amper bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in gevalle deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen in twijfel te trekken.

De nieuwsfragmenten op de cd-rom, de krantenartikels (van internet), de vonnissen betreffende uw zoon, de getuigenis aan de rechtbank van Ishayev, de cassatieklacht opgesteld door advocaat, de lijst met procedurefouten, het protocol van de rechtszitting en de verklaring van G. geven aan dat uw zoon voor zware feiten tot een gevangenisstraf van 22 jaar werd veroordeeld en er geen beroep meer mogelijk is tegen deze uitspraak. Voorts tonen zij aan dat u bepaalde twijfels heeft betreffende de wettelijkheid van bepaalde procedures die werden gevolgd. Betreffende de getuigenbrieven dient te worden gesteld dat dit enkel getuigenbrieven betreffen die op zichzelf niet kunnen aantonen dat uw zoon een oneerlijk proces heeft gekregen, laat staan dat u enige vervolging omwille van hem heeft gehad. Het feit dat geen enkele instantie (het Europees Hof voor de Rechten van de mens inclusief) op uw klachten heeft gereageerd, is dan ook een negatieve indicatie naar uw overtuiging dat uw zoon het slachtoffer is van valse beschuldigingen en er tal van essentiële procedurefouten tijdens het proces zijn gebeurd. Zelfs indien bepaalde onregelmatigheden tijdens het proces van uw zoon zouden zijn gebeurd, quod non, kunnen geen van deze door u neergelegde documenten überhaupt aantonen dat u omwille van het proces van uw zoon en uw klachten werd vervolgd en nog steeds door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd.

De ontvangstbewijzen indiceren enkel aan dat u brieven naar de op de kwitanties vermelde instanties hebt verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het zegt evenwel niets over de inhoud van de brieven, laat staan de reactie op deze post.

De brief aan het Europese Hof voor de rechten van de mens is een document opgesteld en getekend door uw zoon waarin hij de fouten beschrijft die tijdens zijn proces werden gemaakt. Gezien er nooit een antwoord van het Europese Hof op de brief is gekomen, kan dergelijke informatie niet geobjectiveerd worden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de brief is opgesteld vooraleer zijn zaak voor het hooggerechtshof in Moskou (april 2003 terwijl de brief in december 2002 is opgesteld) is voorgekomen daar klachten bij het Europees Hof enkel worden onderzocht indien alle nationale rechtsmiddelen zijn

uitgeput. Hieruit kan minstens het onvolledige karakter van de brief worden afgeleid indien dit document daadwerkelijk is bedoeld als klacht bij het Europese Hof.

De anonieme brief stelt enkel dat er in verband met R. wraak werd uitgeroepen en dat een vrouw haar echtgenoot onterecht van rebellie beschuldigde waarna hij werd gedood. Dergelijke brieven zijn echter niet bewijskrachtig gezien zij door iedereen kunnen zijn geschreven, te meer deze zelfs geen bron vermeldt en gelet op het zeer vage karakter van deze brief.

De enveloppes tonen enkel aan dat u post uit Rusland heeft ontvangen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 januari 2015 (zie p. 6) de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat verzoekers het proces en de veroordeling van hun zoon aannemelijk hebben gemaakt, erkent de commissaris-generaal volgens verzoekers impliciet (zie p. 7) *"dat het wél geloofwaardig is dat de verzoekers naar aanleiding van het proces en de veroordeling van de eerste verzoekers zoon in het verleden reeds werden vervolgd door de autoriteiten van hun land van herkomst"*.

Ze wijzen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en op een arrest van 3 april 2012 van de Raad dienaangaande.

Ze besluiten dat dit arrest naar analogie kan worden toegepast en dat hun relaas steun vindt in de algemeen gekende feitengegevens omtrent de veiligheidssituatie en de bestaande problematieken in Tsjetsjenië en in de door hen neergelegde documenten.

De geloofwaardigheid van hun relaas kan volgens hen niet beïnvloed worden door vermeende vage en incoherente verklaringen omtrent de periode waarin ze ondergedoken leefden.

Ze stellen dat ze in de periode 2002 - 2005 niet meer op één enkel adres woonden, dat ze zich er niet langer veilig voelden, dat deze periode ontzettend moeilijk was en dat ze (zie p. 9) *"in onzekerheid, in onveiligheid"* leefden.

Ze vermelden ook dat ze de herinneringen aan deze moeilijke periode pogen te verdringen.

Verzoekers benadrukken hun *"link met de rebellen"* (zie p. 10); ze stellen dat de broer van verzoekster A.K., een veldcommandant was bij de rebellen, dat de zoon van verzoeker betrokken was bij de rebellen en dat ook verzoeker zelf hulp heeft geboden aan de rebellen.

Ze wijzen erop dat ze in hun land van herkomst tal van problemen hebben gekend, (zie p. 10) *"waardoor zij tijdens hun eerste asielprocedure niet op alle problemen zijn kunnen ingaan"*.

Dat verzoeker niet veel omtrent de lijst kan vertellen, wijt hij aan het feit dat (zie p. 10) *"hij de inhoud hiervan niet bestudeerd heeft"*; hij heeft *"enkel hetgeen uitgevoerd wat zijn schoonbroer hem had gevraagd, zijnde 'vernietig deze lijst na mijn dood' en zo heeft hij ook gehandeld"*.

Het gegeven dat noch de autoriteiten, noch de rebellen in de periode 2000 - 2005 een daadkrachtige actie tegen verzoeker hebben ondernomen ten gevolge van deze lijst, impliceert volgens verzoekers niet dat verzoeker op heden hieromtrent geen vervolging meer dient te vrezen. Verzoekers achten het (zie p. 11) *"erg waarschijnlijk dat de eerste verzoekers naam nog steeds genoteerd staat als zijnde een collaborateur met de autoriteiten dan wel een medewerker van de rebellen"*.

Verzoekers wijzen er op dat de zoon van verzoeker betrokken was bij de rebellen en dat deze betrokkenheid niet betwist wordt oor de commissaris-generaal.

Verzoekers benadrukken dat ook niet betwist wordt dat verzoeker hulp heeft geboden aan de rebellen tot het jaar 2000. Volgens hen blijkt echter (zie p. 11) *"dat enige link met de rebellenbeweging"*

voldoende is om tot een risicogroep te behoren" en dat het verstrijken van enige tijd hieraan geen afbreuk doet.

Verzoekers menen dat ze bij terugkeer naar Tsjetsjenië tot een risicogroep behoren, omwille van het feit dat ze banden hebben met voormalige rebellen en omwille van het feit dat ze op illegale wijze hun land van herkomst hebben verlaten. Ze verwijzen dienaangaande naar een rapport van 22 april 2013 van OSAR en naar een arrest van 22 september 2014 van de Raad.

Volgens hen behoren ze *"ontegensprekelijk tot een risicogroep"* en dient van hen de vluchtelingenstatus erkend te worden; minstens moet hen het voordeel van de twijfel te worden gegund.

Wat de bloedwraak betreft, benadrukken verzoekers dat verzoeker (zie p. 14) *"slechts over beperkte informatie omtrent de uitgesproken bloedwraak beschikt, meer bepaald de informatie die een vriend van de eerste verzoeker heeft neergeschreven in een aan de eerste verzoeker toegestuurde brief"*.

Ze verwijzen naar algemene informatie van het "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit zou blijken dat bloedwraak nog steeds voorkomt in hun land van herkomst.

Rekening houdende met de neergelegde documenten aangaande het proces en de veroordeling van de hun zoon en de algemene informatie over de nog steeds aanhoudende traditie van bloedwraak in Tsjetsjenië, achten verzoekers (zi p. 15) *"het eveneens aannemelijk dat ten aanzien van de familie van de eerste verzoeker bloedwraak werd uitgesproken"*.

Hoewel in de algemene informatie gesteld wordt dat er in principe aangifte kan worden gedaan bij de politie en dat er veroordelingen plaatsvinden, geldt dit volgens verzoekers niet in hun geval, omdat ze problemen hebben met de autoriteiten.

Aangaande de neergelegde convocatie, benadrukken verzoekers (zie p. 15) *"dat convocaties, uitgegeven door de Tsjetsjeense autoriteiten, niet steeds de correcte informatie en de correcte reden van oproeping vermelden"*.

Volgens hen wordt er vaak (zie p. 15) *"zomaar iets vermeld op de convocatie, teneinde de betreffende persoon op te pakken om een geheel andere reden op het ogenblik van zijn verschijning"*; ze wijten het hieraan dat verzoeker *"niet veel belang heeft gehecht aan de inhoud van de convocatie"* en dat hij *"geen verdere navraag heeft gedaan hieromtrent"*.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, menen verzoekers dat de commissaris-generaal het feit negeert (zie p. 16) *"dat de burgers het risico lopen op mensenwaardige en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 §2, b Vreemdelingenwet"*.

Verzoekers verwijzen naar "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar een rapport van "US Department of State" van 2011 en naar een rapport van juni 2012 van "Amnesty International".

Ze besluiten (zie p. 17) *"Voor burgers is er bijgevolg wel degelijk een reëel risico op schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b. Verregaande mensenrechtenschendingen komen immers voor in Tsjetsjenië. Mensen worden er op een onmenselijke en vernederende wijze behandeld. Bij terugkeer naar het land van herkomst is het heel waarschijnlijk dat de verzoekers zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensenwaardige situatie zullen terecht komen"*.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers: *"Tchéchénie: persécutions des personnes en contact avec les Moudjahidines", OSAR, van 22 april 2013*" (zie inventaris, stuk 6) en *"Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus", Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, van januari 2012*" (zie stuk 7).

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeksters A.K., K.M. en L.M., zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker A.M., respectievelijk haar man, hun vader, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn zoon actueel zou worden geviséerd, gelet op de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin hij onderdook en er navraag naar hem werd gedaan, gelet op het feit dat verzoekers tot 2005 in Tsjetsjenië hebben verbleven, gelet op het gebrek aan overtuigende verklaringen over waarom de autoriteiten verzoeker na al die jaren nog omwille van de veroordeling van zijn zoon en de klachten zouden viseren en gelet op het feit dat verzoeker tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van zijn zoon en hij onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag, nadat zijn eerste asielaanvraag in 2009 definitief was afgesloten;

(ii) verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van de lijst die hij diende te vernietigen, gezien hij bij zijn tweede aanvraag vage verklaringen aflegde over de inhoud van deze lijst (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van A.M., p. 9) en over wie van de rebellen hem over de lijst aansprak nadat hij deze had vernietigd (zie verklaring DVZ van 25 juli 2014, vraag 15) en gezien hij slechts één keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken (zie het verhoorverslag van A.M., p. 10, 14, 15);

(iii) de beweerde problemen van verzoekers omwille van de broer van verzoekster A.K., reeds tijdens haar eerste asielaanvraag aangehaald en beoordeeld werden en geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht die een ander licht werpen op die beoordeling en gezien verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden over haar ondervragingen/vasthoudingen in verband met haar broer (zie het verhoorverslag van A.M., p. 21,22; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van A.K., p. 2-5);

(iv) verzoeker zijn vrees voor de autoriteiten omwille van zijn hulp aan de rebellen niet aannemelijk maakt gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij hierover door de autoriteiten nooit werd ondervraagd

omdat deze hier niet van af wisten en dat hij geen indicaties heeft dat hij gezocht wordt naar aanleiding van zaken die zich 14 jaar terug afspeelden (zie het verhoorverslag van A.M., p. 17);

(v) de vervolgingsvrees omwille van een bloedwraak niet geloofwaardig is, gezien de familie van de vermoorde vrouw pas in 2014 een bloedwraak tegen verzoeker zou hebben uitroepen terwijl zijn zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord als medeplichtige veroordeeld werd en ook omdat verzoeker zelfs de familienaam van deze vrouw niet noemen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd (zie het verhoorverslag van A.M., p. 5-7);

(vi) verzoeker onaannemelijk weinig kennis had over de inhoud van de neergelegde convocatie en hij geen inspanningen heeft gedaan om meer informatie over deze zaak te bekomen, ondanks het feit dat hij nog contacten in Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag van A.M., p. 14), en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor er weinig bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in geval deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat impliciet erkend wordt *“dat het wél geloofwaardig is dat de verzoekers naar aanleiding van het proces en de veroordeling van de eerste verzoekers zoon in het verleden reeds werden vervolgd door de autoriteiten van hun land van herkomst”*. Ze wijzen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en op een arrest van 3 april 2012 van de Raad dienaangaande.

De Raad merkt op dat, hoewel het proces en de veroordeling van verzoekers zoon als dusdanig niet betwist wordt in de beslissing, er overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, goede redenen zijn om aan te nemen dat er zich geen toekomstige vervolging of ernstige schade in dat kader zal voordoen, gezien er niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van zijn zoon actueel zouden worden geviseerd.

De Raad wijst dienaangaande opnieuw op de weinig overtuigende verklaringen aangaande de periodes waarin verzoeker onderdook en er navraag naar hem werd gedaan, op het feit dat verzoekers tot 2005 in Tsjetsjenië hebben verbleven, op het gebrek aan overtuigende verklaringen waarom de autoriteiten verzoeker na al die jaren nog omwille van de veroordeling van zijn zoon en de klachten, zouden viseren en op het feit dat verzoeker tot 2014 wachtte met het indienen van overtuigende bewijsstukken betreffende de veroordelingen van zijn zoon en ook omdat hij onaannemelijk lang wachtte met het indienen van een tweede asielaanvraag, nadat zijn eerste asielaanvraag in 2009 definitief was afgesloten.

De verwijzing naar een arrest van 3 april 2012 van de Raad is overigens niet dienstig gezien deze rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat de geloofwaardigheid van hun relaas niet aangetast kan worden door vermeende vage en incoherente verklaringen omtrent de periode waarin ze ondergedoken leefden.

Ze verklaren dat ze in de periode 2002 - 2005 niet meer op één enkel adres woonden, dat ze zich er niet langer veilig voelden, dat deze periode ontzettend moeilijk was en dat ze “in onzekerheid, in onveiligheid” leefden. Ze voeren ook aan dat ze de herinneringen aan deze moeilijke periode pogen te verdringen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten van zijn asielrelaas, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers aangaande de problemen naar aanleiding van hun zoon, eveneens ondegaven wordt door andere -hierboven opgesomde- vaststellingen.

Waar verzoekers er in hun verzoekschrift op wijzen dat ze in hun land van herkomst tal van problemen hebben gekend, *“waardoor zij tijdens hun eerste asielprocedure niet op alle problemen zijn kunnen ingaan”*, antwoordt de Raad dat hun beweerde “tal van problemen” niet kunnen verschonen dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag, geen melding maakte van de lijst die hij diende te vernietigen - zijnde een wezenlijk element in zijn relaas-.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Dat verzoeker niet veel omtrent de lijst kon vertellen, is volgens het verzoekschrift te wijten aan het feit dat *“hij de inhoud hiervan niet bestudeerd heeft”*; hij heeft *“enkel hetgeen uitgevoerd wat zijn schoonbroer hem had gevraagd, zijnde ‘vernietig deze lijst na mijn dood’ en zo heeft de eerste verzoeker ook gehandeld”*.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de inhoud van deze lijst en over wie van de rebellen hem daarover aansprak nadat hij deze had vernietigd, doet inderdaad afbreuk aan zijn vrees hieromtrent, temeer gezien hij verklaarde dat hij slechts één keer door rebellen (na de vernietiging) over deze lijst werd aangesproken.

De uitleg in het verzoekschrift dat het *“erg waarschijnlijk (is) dat de eerste verzoekers naam nog steeds genoteerd staat als zijnde een collaborateur met de autoriteiten dan wel een medewerker van de rebellen”* heeft slechts de waarde van loutere bewering, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent deze lijst.

Wat de bloedwraak betreft, benadrukken verzoekers in hun verzoekschrift dat verzoeker *“slechts over beperkte informatie omtrent de uitgesproken bloedwraak beschikt, meer bepaald de informatie die een vriend van de eerste verzoeker heeft neergeschreven in een aan de eerste verzoeker toegestuurde brief”*. Ze verwijzen naar *“algemene informatie”* van januari 2012 waaruit zou blijken dat bloedwraak nog steeds voorkomt in hun land van herkomst.

Vooreerst benadrukt de Raad een verwijzing naar *“algemene informatie”* van januari 2012 over bloedwraak in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd met bloedwraak.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke, gezien de familie van de vermoorde vrouw pas in 2014 een bloedwraak tegen verzoeker zou hebben uitroepen terwijl zijn zoon reeds in 2001 of 2002 voor deze moord als medeplichtige veroordeeld werd en gezien verzoeker zelfs de familienaam van deze vrouw niet kon opnoemen ondanks het feit dat een bloedwraak in de regel door familieleden wordt uitgevoerd.

Het feit dat verzoeker *“slechts over beperkte informatie omtrent de uitgesproken bloedwraak beschikt, meer bepaald de informatie die een vriend van de eerste verzoeker heeft neergeschreven in een aan de eerste verzoeker toegestuurde brief”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan de onaannemelijke lange periode tussen de moord en het uitroepen van de bloedwraak, noch zijn onwetendheid over de vermoorde vrouw, niet verschonen.

De Raad herhaalt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Dienaangaande wijst de Raad er nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, *zoals in casu*.

Aangaande de neergelegde convocatie, benadrukken verzoekers in hun verzoekschrift *“dat convocaties, uitgegeven door de Tsjetsjeense autoriteiten, niet steeds de correcte informatie en de correcte reden van oproeping vermelden”*.

Volgens hen wordt er vaak “zomaar iets vermeld op de convocatie, teneinde de betreffende persoon op te pakken om een geheel andere reden op het ogenblik van zijn verschijning” wat meebrengt dat verzoeker “niet veel belang heeft gehecht aan de inhoud van de convocatie” en dat hij “geen verdere navraag heeft gedaan hieromtrent”.

De Raad antwoordt dat het feit dat verzoeker van de inhoud van een document, dat hij aan de asielinstanties overlegt om zijn asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, niet enkel afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees.

Van asielzoekers wordt immers verwacht dat ze zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat ze een degelijke kennis dragen over de inhoud van overlegde stavingsstukken die ze bijbrengen om de asielinstanties van hun vrees te overtuigen.

Dat verzoeker dermate weinig kennis had over de inhoud van de neergelegde convocatie en hij zelfs geen inspanningen heeft gedaan om meer informatie over deze zaak te bekomen, ondanks het feit dat hij nog contacten in Tsjetsjenië, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Bovendien wijst de Raad nog op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling zijn te verkrijgen waardoor er sowieso amper bewijskracht aan dergelijke documenten kan worden gegeven, zeker in gevalle deze niet door geloofwaardige, overtuigende verklaringen worden ondersteund.

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers nog hun “link met de rebellen”: ze stellen dat de broer van verzoekster A.K. een veldcommandant was bij de rebellen, dat verzoekers zoon betrokken was bij de rebellen en dat ook verzoeker zelf hulp heeft geboden aan de rebellen.

Verzoekers menen dat ze bij terugkeer naar Tsjetsjenië tot een risicogroep behoren, omwille van het feit dat ze banden hebben met voormalige rebellen en omwille van het feit dat ze op illegale wijze hun land van herkomst hebben verlaten. Ze verwijzen dienaangaande naar een rapport van 22 april 2013 van OSAR en naar een arrest van 22 september 2014 van de Raad.

Volgens hen behoren ze “ontegensprekelijk tot een risicogroep” en dient van hen de vluchtelingenstatus erkend te worden en dient hen minstens het voordeel van de twijfel worden gegund.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport “‘Tchéchénie: persécutions des personnes en contact avec les Moudjahidines’, OSAR, dd. 22/04/2013” niet blijkt dat alleen uit het feit dat verzoekers illegaal hun land hebben verlaten, moet worden afgeleid dat ze een reëel risico in de zin van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet zouden lopen.

Waar vermeld wordt dat dergelijke personen het voorwerp kunnen uitmaken van een grondig onderzoek door de autoriteiten, blijkt echter niet dat Tsjetsjenen die terugkeren naar hun land zouden worden vervolgd of een reëel risico zouden lopen, louter en alleen omwille van deze illegale uitreis.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan zijn nota van 27 januari 2015 (“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland” van 6 december 2012) blijkt verder dat enkele bronnen weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, een risicogroep vormen, maar dat tevens dient te worden vastgesteld dat verschillende andere betrouwbare en gerenommeerde bronnen geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, op zich een risicogroep zouden vormen.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer.

Evenwel bleek dat deze personen werden geviseerd of een kans liepen om geviseerd te worden onafhankelijk van het feit van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep.

De Raad stelde hierboven reeds vast dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij actueel -en los van hun terugkeer- tot een groep behoren die worden geviseerd of een kans lopen om geviseerd te worden.

Men kan overigens, op basis van voornoemde informatie, evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 23 juni 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verwijzingen in het verzoekschrift naar "*Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*" van januari 2012 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar een rapport van "*US Department of State*" van 2011 en naar een rapport van juni 2012 van "*Amnesty International*" tonen niet aan dat voornoemde actuelere informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE